

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa stultitiam Christo imputatam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

EXERCITIUM

Circa stultitiam Christo imputatam.

I.

O Sapiencia æterna, bone JESU, lux & amor animæ meæ, unicum Bonum meum, amice & Magister meus! quis jam dicet, te non pati liberè, quia vis? quis non intelliget, solum amorem esse, qui vim tibi facit, non malitiam, & vincula inimicorum? hic invenis Regem, qui longo tempore te desideravit videre, audire doctrinam tuam, cognoscere miracula; quique valde lætatus est ingressu tuo in suum palatium; quia sperabat videre aliquid mirabilium tuorum, de quibus audiverat. Num te deseruit sapientia, vel potentia tuæ divinitatis? nonne poteras, Domine & gloria mea, confundere Judæos miraculis, regem in admirationem adducere, manifestare cogitationes præsentium, corda omnium aulicorum percellere divinâ tuâ doctrinâ; clarè ostendere tuam sapientiam & majestatem? Nihilominus tu taces, videns quanta rabie te accusent: implent omnia clamoribus, mendaciis, falsis testimoniis, & tu interrogatus nihil respondes: petunt à te miracula, tu nihil agis: putant te aliquid facturum in gratiam Regis, ut aliquid per ejus auctoritatem efficias; & tu occasione tam bellâ te liberandi ab inimicis non uteris: finis te haberi pro convicto, confuso, & ignavo, corroborando sic adversarios: vides hoc modo eos justificare suam malitiam, te verò magis despicabilem reddi; & tamen taces, & abscondis divinam sapientiam, potentiam, & majestatem, ac pateris te adeò contemni à Rege, eum tota sua aula, ut etiam stultus judiceris, & in habitu stulti ducaris per plateas, tanquam demens illufor vulgi.

II. O amor meus, ô lux mea, ô æterna Veritas mea! quàm longè abest mundus à tui cognitione? quàm occultæ sunt hæ veritates oculis diligentium vanitatem, & superbiam? humilia me, Domine: fac ut intelligam te, nec permitte me esse extra hanc cælestem prudentiam. Ago tibi tamen infinitas gratias: adoro te, summam Veritatem; adoro te, Sapienciam patris; adoro te, mi JESU, lux animarum; propter quas ita clarè monstras in divina persona

Ecc

tua

*Amor Christi
ad
pater
dum
impulsi.*

*Amantes
vanitatem
veritatem
ignorant*

Stulti co-
ram mundo
sunt verè
sapientes

tua incarnata veritatem tuæ doctrinæ, quam per te & per Aposto-
los tuos docuisti, necessarium esse, ut stulti fiamus, & ignorantes,
si velimus esse verè sapientes; posteaquam pro tali te finis haberi
cum tanto contemptu. Infinitas tibi gratias ago, quia abscon-
disti hæc à sapientibus ac superbis, & revelasti ea humilibus ac
parvulis. O qui te semper in hoc imitaretur! O qui haberet
spiritum tuum, ut gauderet se haberi pro stulto, & similem tui
fieri, Deus meus! ô qui nihil magni de seipso cogitaret, neque
curaret existimationem hominum! quando imprimes animæ meæ
has æternas veritates, ô Domine? Jam illas agnosco, jam veneror.
Sed video me procùl ab iis abesse. Volo videri, audiri, laudari,
& horreo vilipendi. Quid est hoc, Deus meus? ubi hæret ista
superbia, cum ob oculos habeam speculum hoc veritatis æternæ?
ô amor meus, & gloria mea! tu scis, quòd, nisi purifices oculum
meum, des mihi animum, & intimam recollectionem continuam,
& facias, ut nunquam te dimittam ex oculis animæ, non possim
amare hanc veritatem, nec desiderare & sequi cum gustu & affectu,
quo tu amore mei incedis per eam. Condona mihi, Domine,
meas vanitates; trahe me semper post hoc lumen: non sinas me
cogitare, nec velle, nec amare aliam viam vel doctrinam,

Quos inte-
rius movet
& docet sa-
pientia di-
vina.

III. O mi Rex habite contemptui! hæc viâ venis, hæc in-
flamas, & illuminas tuos. Quando tui perfecti imitatores ob-
liviscuntur sui, ut meminert tui; quando gloriantur contemptu;
quando per occupationem internam se non applicant ad humana
negotia, & ob hoc habentur inutiles, inertes, ignari; per hoc
non amittunt infirmam naturam aliorum hominum: quis est ergo
Domine, qui facit eos stultescere? quis hebetes, quis mundo inu-
tiles efficit? quis adimit eis curiositatem vitæ? quis tenet intus
suspensos? ô mi ardentissime amor divine, penetrans, fortis, ope-
rose, convertens animas! tu, mi Domine, es ille, qui facis has
mutationes: tu arripis interiùs, tu intus doces aliam sapientiam,
quam mundus non videt: tu intus aliâ pulchritudine capis ani-
mos, quam non attingunt oculi: tu alio lumine doces interiùs,
quod caro non intelligit; ostendis intus aliam discretionem, quæ
facit eam, quæ foris est, vilem, abjectam, rudem, ac tam deliram,
ut

ut non possint averti ab eo, quod experiuntur interius; imò pudeat eos fieri similes hominibus, qui tractant res externas, & sequi iudicia vulgi, mirenturque stultitiam hominum.

IV. O quando, dulcis JESU! quando, mi dives JESU, ^{Anima so-} & amorse transformator animarum! ^{rum in se} convertes me totum in te? ^{transfor-} & cum videam hæc in te, & tui experiantur in se, ubi remaneo ^{mar,} ego, quando æstimo, quando respicio favores humanos & affligo me vilipensione sociorum, & eorum, qui ista non vident? serò amavi te, pulchricudo tam antiqua & tam nova: serò te amavi. O placeat tibi, vel jam, licet serò te amem, & amplectar corde vero ac puro! tu es in internis, & ego vagor foris; tu intus doces, & ostendis te his, qui ad te convertuntur toto corde; & ego distrahor sparsus per oculos hominum, teque amitto ex oculis meis. Converte me DEUS meus, & ero conversus: muta me, & ero mutatus: doce me intus hanc veritatem, licet mundo fatuus, tibi tamen valde sapiens ero. O qui stultesceret propter te! ô qui solum à te, summa felicitas mea, vellet videri & æstimari!

V. Doce me, sapientia divina, lux illuminans eos, qui ^{Verlanter} versantur in tenebris internis, & in umbra lethiferæ ignorantia! ^{in tenebris} doce me, divine Magister, quomodo cum his conveniat id, quod ^{illumina} dixisti: *Melius est nomen bonum, quam divitia multa.* Estne hoc bonum nomen, Domine, nomen fatui, ignorantis, impostoris, falsarii, proditoris, quod imposuerunt tibi? malum nomen est superbi, avari, irreligiosi, vindicativi, invidi, & similia: sed bonum nomen est sancti, justii, spiritualis, contemplativi, sensati, prudentis, periti rerum. Sed numquid malum est nomen, quo te affici sinis, stulti & improbi? ô Domine animæ meæ! illumina errores & ignorantias meas. Ego velut improbus, bonum nomen voco, placere hominibus, si habear virtute præditus, si lauder ego & actiones meæ, probentur mea consilia, commendentur meæ opiniones & dicta. Pro his obtinendis jaceo insomnis; si accidat secus, contristor, perrubor, in his obliviscor tui, evanescit ^{Cor mundo} cor meum; in his consumo verba, & cogitationes plurimas. Non ^{affixum} loquor de infelicibus horis, quibus delectabar tuis injuriis, lauda-

bar & gloriabar de rebus, quas tu odisti, & curabam vitia haberi pro virtutibus: sed etiam in sanctis rebus decepti me ipsum, & stultus fui, dum cogitavi, me obligari lege tuâ, ad existimationem tuendam, ut habear bonus; idque non sine internâ inquietudine, & vanitate verborum. O vanitas, ô stultitia, ô cæcitas mea! ô gloria & honor iustorum! doce me, quàm bonum nomen sit cum habeor pro stulto & imperito; & quando contemnor ac deprimor; tacere tui amore, perdere pro te omnia, omnium oblivisci propter te, neque curare iudicia hominum, te solum habere pro Iudice, pro meâ sapientiâ, pro divitiis meis, pro ornamento, pro amico hujus animæ. O mi humilis JESU! quàm sum sapiens, cum te amo! quàm stultus, cum te perdo! quàm prudens, cum videor perire per te! & quàm insipiens, cum habeo omnia sine te! quàm iustus, cum obliviscor omnia præ suavitate pulchritudinis tuæ? & quomodo decipior, quando cogitationes consumo in alia te, quàm in te! ô si tunc viderer totus rudis & iners in oculis mundi; sed amore tui totus captus, immerfus, absorptus, incorporatus, mutatus in te!

*Scientia
sine humi-
litate nulla
est.*

VI. Quare velim vivere, mi bone JESU! quare velim abire à vestigiis tuis; ô Decus gloriæ, accipe me ad te! ô excelsæ humilis, ô vera gloria humiliata! cur velim ego plus sapere & intelligere? tolle me ex hac vita, Domine, si nôsti me amaturum, & æstimaturum aliud, quàm hanc veritatem. Ah! quid prodest intelligere, & sapere sine te, lux mea, & bonitas æterna? cessent modò, mi bone JESU! tenebræ meæ. O despecte JESU! amplectere, & accipe me in socium tuum. Ex hac horâ, Domine, in perpetuum renuntio omni existimationi, omni honori, omni reputationi meæ. Sint ianè omnes in æstimatione; sed ego sim contemptus, neglectus: sim in oblivione, in despectu omnium; alii sint in honore: non occupetur mecum ulla creatura; tu solus, mi bone JESU! & abundantia perfectâ! mei curam habeas; tu solus me audias, me ames, me tu solus aspicias, tu solus occuperis mecum.

*Amore
transmu-
tatur in
DEVM*

VII. Hic amor tuus habet, quem transformet: hic habet ignis tuus, quem accendat: hic, ô lux divina! tenebras habes, quas illumines: hic ô sapientia æterna! habes ignorantem, quem erudias.

erudias. Inflamma me, Domine; consume me, Domine; doce me, Domine; humilia me in oculis mundi, & exalta me in oculis tuis. O quando videbo hanc mutationem! ô si nunquam recedam à tua præsentia, & à tua societate! ô si omnia extra te mihi pariant nauseam & horrorem! ô si me omnes creaturæ contemnerent, obliviscerentur mei; tu verò, Jesu animæ, solus, solus me possideres, & amplectereris! ô vita mœsta & ærumnosa, quæ tam longa & periculosa es! mi Domine, aut finiatur hæc vita, si unquam obliviscar istius rei; aut finiatur in me vanus amor illius, ut tui solius recorder semper, in omni tempore, loco, negotio. O mi Jesu, & omne bonum meum! tu scis, quòd non possim intelligere, quanti momenti sit hæc res, absque tuo lumine; nec possim eam exercere sine tuo amore. Da mihi, Domine, quod jubes, & jube quod vis: quia sine te non scio, nisi perdere me: tecum autem scio, & possum omnia, Deus meus, pulchritudo mea, gloria mea, amor meus, & omne bonum meum!

O Mater Dei, Domina mea, vera imitatrix hujus veritatis! quæ humilitate cepisti filium Patris æterni, & in viscera tua traxisti. Ille te magni æstimabat, tu verò nihili. Angelus te vocavit Matrem, & plenam gratiã, tu verò ancillam: nesciebas in te videre excellentiam, quam ille videbat. Portabas Deum in utero Virginali, & abscondebas; tacebas tuas divitias, & mundus te non æstimabat, cùm esses Deo plena. O Domina animæ meæ, quomodo aberro ego ab hac viã? Filius Dei spretus est quasi stultus; tu Mater ejus, & Regina gloriæ mundo es incognita: at ego servus nequam, quomodo excusabo viam, quam hætenus tenui? adjuva me, ô humilis & suprema Domina! da mihi affectum ad hanc veritatem; insere cordi meo frigidò ejus amorem. Impetra mihi à Domino, ne ullam aliam rem noverim, neque desiderem; & quidquid extra hanc est, procùl remove à corde meo, ne unquam possit illud subire: quia tu per experientiam novisti veritatem hujus occultæ sapientiæ.

*B Virgo pro
humilitate
facta
est Mater
DEL.*

O sancti Angeli, pleni Deo, divites gloriã! qui perfectissimè vos humiliatis coram Domino, & abundatis divitiis, quas obtinuistis sequendo hanc sapientiam, quam didicistis ab eo, tan-

*Humilitas
Angelorum*

gat vos miseratio hujus cæci miselli, qui sic aberravit à viâ. Of-
ferte suæ divinæ Majestati omnia vestra merita, cum omni laude,
quam canitis illi; & impetrate mihi ab illa, ut me illuminet,
me humiliet, me inflammet in amore suo, & in intentione suâ; ut
merear etiam ego societatem tam humilem, ac tam affluentem ca-
lestibus bonis. Amen.

ÆRUMNA XXXVI.

Jactura existimationis apud amicos & trium-
phus inimicorum Domini.

I.

*Multitudo
ærumnarum
Christi.*

ÆRumnæ magnæ rarò veniunt solæ: sed ferè comitatæ
aliis, non minùs acerbis, quàm ipsæ sint. Quod Christus
ut in totâ virâ, sic maximè in passione suâ fuit expertus, cujus
circumstantiæ singulæ ad cruciandum sufficerent. Sic in ejus
comprehensione fuit proditio Judæ, derelictio discipulorum, in-
sultationes ac petulantia militum: in crucifixione luxatio mem-
brorum, & alia id genus gravissima: quorum, qui ritè confide-
rare vult ærumnas ejus, nihil debet præterire, ut pro singulis com-
patiatur, & gratias agat: cum singula Domino plurimum doloris,
nobis autem plurimum boni attulerint. Sic ergo in illis publicis
despectibus per plateas urbis, cum tractaretur ut stultus, conjun-
cta fuit, quam fortè pauci satis perpenderit, gravissima verò &
meritò acerbissima Christo, jactura fidei & existimationis apud
amicos, collectæ per opera divina, doctrinam cælestem, & vitam
sanctissimam; triumphantibus interim ejus inimicis, quod rem
ad optatum finem perduxerint. Nam ut ejus amor nullâ in re
ipsi pepercit, ut in omni genere acerbaturum & seipsum nobis
probaret, & Christus omnium afflictorum socius & consolator
fieret: ita fecit eum subire & hoc genus ærumnæ, non ideo le-
vioris, quòd ipse sic ordinaverit. Voluit enim neque in volun-
tate patiendi, neque in his, quæ patiebatur, ullum se antecellere,
imò nec parem sibi esse. Nam infirmitas carnis non tantum po-
test.

*Jactura ex-
istimationis
apud Ami-
cos.*